

— Отдалечь съмь отговаря Иванъ, отдалечь дори изъ Чесско.

— Па, види ся, гядашь, каже господарь-тъ, на това величїе, на кое-то не си приученъ по ваши-ты мѣста, та си ся занесълъ.

— Не, господарю, лъжешъ ся; азъ разгядвамъ това величїе и му мысльжъ какъ бы могло съ врѣмя да ся подвигне на по-голѣмо.

— А кой си ты, рече му господарь-тъ, кой-то толкова голѣмжъ надѣжджъ имашъ на бѣдѣще-то, и ся облѣганъ на силы-ты си та мыслишь, че можешъ постигнѣ такъво нѣчто?

— Азъ съмь, господарю, бѣчваръ, отговори Иванъ.

— А найде ли си работжъ?

— Не съмь еще.

— Искашъ ли да работишь у мене?

— Искамъ!

И така Иванъ сѣднѣлъ на работжъ у оня господарь, кой-то отпослѣ казвалъ за него, че по-прѣгавъ и по-умень работникъ до тогава никога не былъ ималъ.

Слѣдъ 20 години по тоя разговоръ всичкы Американскы газеты описвахъ и хваляхъ новы-ты фабрики за всякаквы машины, кой-то отскоро были подвигнѣты и на кой-то на чело на сградѣ-тѣ отгорѣ было записано имя-то на Ивана Славичъ. Сжщы-ты газеты като описвахъ оня имотъ казвахъ, че такъво чюдо еще не были видѣли Американскы-ты дръжявы.

И така бѣчварь-тъ си устоя на думж-тѣ, кожь-то бѣ далъ на богатый Американецъ, че съ вољжъ и